

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **N. H. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2015, čj. MV-166854-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 6. 2017, čj. 22 A 122/2015-30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2015 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky zamítlo podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky pro nesplnění podmínek dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) a § 70 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě zamítl. Nesouhlasil se žalobcovou argumentací, podle níž nebyl žalobce správním orgánem prvního stupně řádně poučen o koncentraci řízení, takže mohl v odvolacím řízení předložit důkazy, ke kterým měla žalovaná přihlédnout. Žalobcovu argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, krajský soud odmítl s tím, že uvedený rozsudek není v posuzované věci aplikovatelný, neboť řešil zcela odlišnou otázku.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítal nesprávné právní posouzení věci krajským soudem.

[4] Uvedl, že byl správním orgánem prvního stupně poučen pouze o tom, že v případě nedoložení potřebných dokladů ve stanovené lhůtě bude jeho žádost zamítnuta. Podle něj nebylo takové poučení poučením o koncentraci řízení; stěžovatel vyvodil z § 4 odst. 2 spr. ř. povinnost správních orgánů poučit účastníky řízení o podmínkách vyplývajících z ustanovení § 82 odst. 4 spr. ř. Stěžovatel nesdílel názor krajského soudu, podle nějž byl o koncentraci řízení poučen dostatečně, neboť byl v řízení zastoupen zástupcem (advokátem). Konstatoval, že využití práva na právní pomoc mu nelze klást k tíži a není ani možno upírat mu práva ze zákona náležející.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázala na své rozhodnutí, rozhodnutí orgánu prvního stupně a další obsah spisového materiálu; ztotožnila se s odůvodněním napadeného rozsudku. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných námitek, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžejní námitkou kasační stížnosti byl argument, podle něhož orgán prvního stupně stěžovatele řádně nepoučil o koncentraci řízení. Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele k této otázce vyjádřený. Krajský soud pečlivě shrnul obsah správních spisů, z nichž vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky neobsahující všechny potřebné náležitosti. Proto správní orgán prvního stupně vyzval stěžovatele k doplnění žádosti. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že stěžovateli adresovaná výzva je dostatečně podrobná a obsahuje též poučení o následcích nedoplnění podání, neboť uvádí: „*Pokud zákonem stanovené náležitosti ve stanovené lhůtě k žádosti nedoložíte, bude vaše žádost zamítnuta dle ust. § 75 odst. 2 písm. b)*

zák. č. 326/1999 Sb., popř. dle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zák. č. 326/1999 Sb., popř. pro nesplnění podmínky dle ust. § 70 odst. 2 písm. f) zák. č. 326/1999 Sb., popřípadě bude řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zák. 500/2004 Sb., správní řád, zastaveno".

[9] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že zásada koncentrace vyjádřená v § 82 odst. 4 spr. ř. zřetelně a bez výhrad stanoví, že se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Cílem citovaného ustanovení je zefektivnění správního řízení. Koncentrační zásada se typicky uplatní v řízeních zahajovaných na návrh, tedy v řízeních o žádosti. Je totiž především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti a neochotě poskytnout správnímu orgánu prvního stupně součinnost. Toto pochybení nemůže být zhojeno ani cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání.

[10] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit argumentaci stěžovatele, podle které jej správní orgán o koncentraci řízení nepoučil dostatečně. Text poučení je naopak zcela jasný, nevzbuzoval žádné nejasnosti ohledně toho, co je po stěžovateli žádáno, a výslovně i informoval o následku nesplnění výzvy vůči stěžovateli, resp. jeho zástupci učiněné. Krajský soud zcela správně konstatoval, že stěžovatel byl již při řízení před orgánem prvního stupně zastoupen advokátem, jehož stavovskou právní povinností (§ 16 a násl. zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii) bylo dokonce i bez případného poučení chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta, využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné. Pakliže stěžovatelův advokát těmto svým povinnostem v úplnosti nedostál, nelze z toho vyvozovat nezákonné zkrácení subjektivních práv stěžovatele ve správním řízení, jež bylo završeno rozhodnutím přezkoumávaným krajským soudem. Ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nebyl proto naplněn žádný ze zákonem předpokládaných důvodů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

IV.
Závěr a náklady řízení

[11] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. října 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu